

Kohlbrugge over Kol. 2:10-12

De goede hand Gods over ons brengt in dit morgenuur weer *verscheiden kinderen tot ons, om gedoopt te worden*. Het is voor de Gemeente van het hoogste gewicht, dat zij nu en dan een goede en duidelijke onderwijzing aangaande de Doop in het algemeen en de kinderdoop in het bijzonder ontvangt. Want wij moeten onze kinderen geenszins uit gewoonte of uit tijdgeloof of uit bijgeloof laten dopen, alsof het voldoende ware, wanneer onze kinderen maar gedoopt zijn; wij moeten weten wat wij doen, als wij onze kinderen ten doop brengen. Als wij het doopwater niet onderscheiden, als wij niet onderscheiden wat de besprenging met het doopwater betekent, dan dopen wij net zo zeker ons tot een oordeel, als wij ons tot een oordeel eten en drinken, wanneer wij in het Heilig Avondmaal niet onderscheiden het lichaam des Heeren. Het is openbaar, dat de duivel alles in het werk stelt, om in de harten het vreselijkste ongeloof te voeden ten aanzien van de Doop der jonge kinderen en zuigelingen, hoewel wij in de Heilige Schrift kunnen lezen, dat de Heere Zich uit hun mond sterkte gegrondvest heeft; zo betuigt ons immers de 8ste Psalm. Het is nu eenmaal zo, dat vlees zich aan Gods Woord ergert, want het wil zien. En nu denkt het van de kinderkens en zuigelingen: "wat moeten die? Wat ziet men toch bij deze kleinen? Wat merkt men bij hen op, waaruit blijkt, dat de Heere Zich uit hun mond sterkte zou gegrondvest hebben?" Wij moeten echter op Gods Woord letten, en horen wat dat Woord zegt en beveelt, en onze waanwijsheid afleggen. God de Heere weet wel wat Hij zegt en beveelt. Doordat men echter toegeeft aan het vreselijke ongeloof, dat er ten aanzien van de Doop der jonge kinderen in het hart woont, berooft men zich indien men ongehuwd of kinderloos is van de eeuwige troost, die men van zijnen eigen doop zou kunnen hebben, *én ingeval men kinderen heeft, berooft men zich van een machtige troostgrond in zijn aanvechtingen, als namelijk de kinderen tot dusver in de wereld blijven hangen en nog volstrekt geen lust tonen de Heere te vrezen*. Welaan, Geliefden, tegen dit ongeloof en de duivel, die dit ongeloof in het hart werpt, willen wij optrekken met de prediking van het Woord betreffende de Doop, terwijl wij willen onderzoeken:

1. Welke troost wij voor onszelf uit de Doop hebben te putten; en voorts:
2. Welke troost wij uit de Doop hebben te putten met betrekking tot onze eigen kinderen, alsmede tot de kinderen der Gemeente in het algemeen. Gij allen dan, u allen zonder onderscheid, hetzij u oud zijt of jong, neemt deze prediking van de Doop ter harte! En niemand denke bij zichzelf, terwijl hier kinderen ten doop gebracht worden: wat gaat mij dat aan? Want waarlijk de Doop is een daad voor ons gehele leven.

Tekst: KOLOSSENSEN 2: 10- 12

"Gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht, in welke gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in het uittrekken van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus, zijnde met Hem begraven in de doop, in welke u ook met (Hem) opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft."

I. [Deze Apostolische woorden zijn juist geschikt, om ons ware begrippen van onze Doop te geven; evenals ook de bijna eensluidende woorden, die wij in Romeinen 6 lezen: "Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven? Of weet u niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt. zijn, wij in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, zo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden" (Grieks: zouden gewandeld hebben). Rom. 6:2-4.]2

De Apostel Paulus bestrijdt met deze woorden de goddeloze leer, die toen door veel valse broeders, dwaalleraars en antichristen verbreid werd, dat namelijk voor de gelovigen uit de heidenen de doop, welke zij ontvangen hadden, niet genoegzaam ware, dat zij bovendien nog moesten besneden worden. Deze valse broeders en dwaalleraars kenden noch de betekenis der Besnijdenis, noch die van de Doop. Zij brachten een andere verborgenheid dan de verborgenheid van Christus, dan de verborgenheid des Geloofs en des Doops. Wat deze mensen doordreven, was geen gezond geloof, maar gevolg van een ziekelijke toestand van ziel en verstand, die alle brandstof voor de vleselijke lusten en allerlei ondeugd en hartstocht in zich geborgen hield. Zij hadden iets geheimzinnige, iets bijzonders, waarmee zij de eenvoudigen voor zich wisten in te nemen, hen overigens in de war brachten en van het geloof in Christus aftrokken. Dit gelukte hun te gemakkelijker, omdat zij zich voordeden als bijzondere dragers en dienaars der heiligheid. De Apostel noemt evenwel dit hun gedrag een "wandelen in eigenwillige godsdienst en in nederigheid en dienst der engelen, een te vergeefs opgeblazen-zijn door het verstand des vleses." (Kol. 2:18) Deze mensen wilden dus wat het vlees, wat ons aller hart doorgaans wil het geloof kunnen bezien en bepalen; wilden de heiligheid en het geestelijk leven en bestaan in eigen hand en macht hebben; zij wilden, naar het gezicht der ogen, aan het vlees afmeten, in hoeverre er Geest aanwezig was, en wat niet geestelijk was naar hun filosofie, dat heette bij hen "vlees" en "vleselijk."

Voor de rechterstoel van deze dwaalleraars was bijgevolg de Apostel en zijn leer vleselijk; de Christus, die Paulus predikte, een vleselijke; vleselijk ook de Doop, en niet minder was het in hun ogen vleselijk, om alles van het Woord te verwachten, zonder dat vooraf iets gezien werd. Deswege wilden zij de Besnijdenis bovendien: immers daarin lag (naar hun beweren) de ware heiligmaking en doding van het lichaam der zonden des vleses.

2. In de Hoogduitse uitgave is deze eerste alinea, die wel in het manuscript gevonden wordt, weggelaten. Dezelfde dwaalleraars, die Paulus bestrijdt, ontmoeten wij in de Wederdopers, zoals deze zich van oudsher doen kennen. Met hen op één lijn staan allen, die de kinderdoop niet toelaten, en net zo erg, ja, erger nog dan dezen, zijn allen, die hun eigen doop en de kinderdoop op een of andere wijze voor niets achten. Men is onverschillig voor de hoogste barmhartigheid Gods, of men wil aan het stervende kind eerst dan de moederborst reiken, als het tekenen van weder-opleven geeft. Zo zoekt men het altijd in en bij het vlees, wat men zoeken moest in en bij het Woord, hetwelk het leven te voorschijn roept uit de dood. Daarentegen zien wij in onze tekst, welk een hoge betekenis de Apostel aan de Doop hecht, en moeten dit wel ter harte nemen, opdat wij weten, welke troost wij uit onze doop kunnen putten.

Gij zijt in Hem volmaakt", zo schrijft de Apostel; dat wil zeggen: u bent in Christus naar de maat der Wet. Indien dan de Wet u met haar maatstaf meet, om te zien, of u de rechte maat hebt, dan meet zij u met Christus, en zo bent u geheel overeenkomstig haar maat, er ontbreekt niets aan. Dat nu wilden zij, die de Besnijdenis er bij namen, niet verstaan; zij wilden zich veelmeer door de besnijdenis, dat is, door werken van het "doe dat", of anders gezegd: door zelfgekozen heiligheid, volmaken.

De Apostel wil zeggen: *Bent u in Christus, dan zijn alle goede werken in u; om die goede werken behoeft u niet meer besneden te worden; u bent alreeds besneden, en wel in Christus bent u besneden.*

Dat is echter geen besnijdenis geweest, welke met handen geschiedt, geen besnijdenis van het "doe dat." Dat is geen werk geweest van eigen macht, van eigen willen en lopen, waarbij grote gerechtigheid wordt beloofd, maar ziet! er komt toch niets dan slechtigheid te voorschijn. Het is geen werk geweest, waarbij de mens naar zijn welgevallen het lichaam doodt en verzwakt, om aan de zonden des vleses zoveel te meer voedsel te geven. Nee, het is een werk geweest, dat de Heere alleen gedaan heeft, en dat Hij u toerekent, waarvan ook de kracht en werking alleen bij Hem, bij de genade des Geestes ligt. Dat werk is zonder uw handen daargesteld. Het lichaam der zonden des vleses heeft Hij in Zich aan het kruis gebracht. toen Hij voor ons, in de persoon van ons zondaars, aan dit kruis leed, toen heeft Hij dit lichaam afgelegd, toen hebt u in Hem dit lichaam afgelegd. Dat was de rechte besnijdenis, waarmee Christus besneden werd, en in dit zijn besneden-zijn hebt u het gehele lichaam der zonden des vleses, der zonden van uw van-God-vervreemd-zijn, volkomen uitgetrokken, hebt u dit lichaam geheel afgelegd. Christus ging in onze plaats, Hij, als het heilige en onbevleete Lam, toen God al onze zonden op Hem geworpen had, met het ganse lichaam der zonden des vleses, in de dood; en dit niet alleen, maar zijn leven werd ook zo geheel en al

afgesneden van de aarde, dat Hij met het lichaam der zonden des vleses, hetwelk Hij in zijn lichaam droeg, begraven en zo van de aarde weggenomen werd. Zo is dan het lichaam der zonden des vleses gedood en begraven in de dood en het graf van Christus en is voor de heilige ogen Gods ganselijk van de aarde weggenomen. Hoe is nu deze weldaad ons toegeëigend, ik bedoel de weldaad, dat wij met Hem begraven zijn, dat is: dat ons lichaam der zonden des vleses, of anders gezegd: dat het geheel van onze verdraaidheid en verkeerdheid, die aan ons vlees, aan ons vervreemd-zijn-van-God eigen is, en die door ons lichaam, dat op zichzelf beschouwd goed is, boze werken doet, met Hem begraven is geworden?

Hoe is deze weldaad ons toegeëigend? Zij is ons toegeëigend, toen wij met de besnijdenis van Christus zijn besneden geworden, dat is, toen wij zijn gedoopt geworden; gelijk de Apostel schrijft: u bent met Hem begraven in de doop.

En dit is niet de enige weldaad, welke wij in de doop zijn deelachtig geworden; er komt nog een andere bij: "In de doop", schrijft de Apostel, "bent u ook met Hem opgewekt door het geloof der werking Gods", dat wil zeggen, door het geloof, hetwelk God werkt, Die Hem uit de doden opgewekt heeft. Want het is voor God en voor zijn Wet niet genoeg, dat wij in Christus het lichaam der zonden des vleses afgelegd hebben, wij moeten ook, en dat is het hoofddoel in nieuwigheid des levens gewandeld hebben. De heerlijkheid des Vaders, met onze heerlijkheid is het immers uit en voorbij, de verheerlijking van al zijn deugden en volmaaktheden, die Hij in de raad van onze zaligheid heeft ten toon gespreid, heeft ons, zoals de Schrift betuigt, ook deze weldaad verschaft, dat wij met Christus en in Christus opgewekt zijn door het geloof tot het nieuwe leven, hetwelk God, Die alle dingen schept, gewrocht heeft in Christus, toen Hij Hem door zijn heerlijkheid uit de doden heeft opgewekt. Christus is de Erfgenaam des levens, en wat Hij geërfd heeft, zullen wij mede-erven, opdat wij eeuwiglijk in een heilig leven met Hem zouden bevonden zijn. Zo was het des Vaders wil; daartoe werkt Hij het geloof, dat wij dit voor waarachtig en gewis houden; en het is de weldaad van deze Zijnen wil, die Hij ons heeft doen toekomen in de doop. De almachtige God, Die doet boven bidden en denken, hebbe het gegeven, dat gij, nu u dit hebt vernomen, uw doop anders moogt aanzien, dan velen van u dat tot hiertoe gedaan hebben.

- Toen u gedoopt zijt geworden, hebt u de belofte ontvangen, dat u door Christus' bloed en Geest van de onreinheid uwer zielen, dat is van al uw zonden gewassen zijt, net zo zeker, als u uiterlijk met het water des doops zijt besprengd geworden.
- Toen u gedoopt zijt geworden, hebt u de belofte ontvangen van uw vernieuwing door de Geest van Christus; de belofte, dat u herschapen zijt in Christus, wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden; de belofte, dat u in Christus geschapen zijt in alle goede werken, opdat u moogt bevonden zijn op zijn dag als zulken, die daarin gewandeld hebben.
- Toen u gedoopt zijt geworden, bent u met Christus in zijn dood en in zijn graf ingegaan; toen hebt u in Hem de oude mens afgelegd, en zijt voorts met Hem uit doden weer te voorschijn gekomen en opgewekt, "een nieuwe mens", om Hem te leven en Hem te dienen in ware gerechtigheid en heiligheid, en dat een eeuwig leven lang.
- Toen wij gedoopt zijn geworden, hebben wij van Godswege het getuigenis bekomen, dat God in eeuwigheid onze God en genadige Vader zijn zal.
- Toen wij gedoopt zijn geworden, heeft het bloed van Christus ons besprengd en gereinigd van onze zonden; wij zijn toen door zijn Geest herschapen van kinderen des toorns tot kinderen Gods, en sedert staan wij niet meer op onze naam, maar op *de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes*.

Zo is ons dan de Doop gelijk de wateren van de zondvloed, die Noach in het leven behielden in de ark, dat is Christus; dezelve is de Rode zee, door welke wij doorgaan, om verlost te zijn van de helse Faraö en uit de dienstbaarheid van Egypte; dezelve is ons de wolk, die ons omgeeft, en die ons als des Heeren volk gescheiden houdt van de Egyptenaren als des duivels volk.

Zo stromen erin de Doop allerlei onzichtbare genade en gaven op ons neer van de enige Mens in de genade, Jezus Christus, als daar zijn: afwassing en reiniging van al onze onreinheid, vernieuwing des geestes, eeuwige troost en verzekering der Goddelijke goedertierenheid over ons, het gestorven en

begraven-zijn van de oude mens, zodat wij die hebben afgelegd met al zijn werken, en het te voorschijn-gekomen-zijn van een nieuwe mens, die naar God geschapen is in alle werken, welke goed zijn, omdat zij in God gedaan worden.

Ziedaar, geliefden, in korte woorden u de troost voor ogen gesteld, die u uit uw doop putten moet. Niet alsof dit in het water des Doops op zichzelf ligt, alsof dat water zulke grote dingen zou kunnen doen, als: vergeving van zonden schenken, benevens gerechtigheid des levens. Het water doet in het geheel niets, en in het water is ook niets te vinden van al deze geestelijke goederen. Christus' bloed en Geest doen het, en het Woord betuigt het ons op het duidelijkst, dat Christus' bloed en Geest dit doen; maar het water heeft Christus bevolen, dat het ons zij tot een teken en zegel, dat boven voor de troon der genade onze ongerechtigheid van ons weggenomen en de gerechtigheid des levens ons toegerekend en geschonken wordt in de Doop.

Nu zit echter de Wederdoper of de Baptist in van onze aller hart verscholen; in van onze aller hart zit die eigendunk, die dwaasheid, dat wij eerst de vrucht willen zien, voor dat er gezaaid wordt, dat wij eerst de boom willen hebben en dan het zaadje, waaruit de boom voorkomt. De Apostolische woorden van onze tekst willen wij niet graag in onze harten laten opkomen, want wij zijn zo eigengerechtig, dat wij alles omkeren en verdraaien wat God naar de raad van zijn zaligheid recht geschapen heeft. Evenals de volwassene het niet gedachtig is, dat hij eenmaal onder moedershart gelegen heeft als een ongevormde klomp en door het hartsbloed der moeder gevoed en geformeerd is geworden, zo min zijn wij het gedachtig, dat het Woord Gods alles daar stelt, en wij zouden de woord de van de Apostel "in de doop" nog wel willen laten gelden, indien wij als volwassenen gedoopt waren. Dat komt daarvandaan, dat wij wat bijzonders willen zijn, en het moet wat bijzonders zijn, wat met ons geschiedde; wat echter dat bijzondere voortbracht en daar stelde, te weten het Woord, dat vergeten wij, omdat wij niet weten willen, dat wij, wat wij zijn, door het Woord zijn. Het Woord evenwel eerst, en dan de gevolgen van het Woord: daarom de doop eerst, en daarna de gevolgen van de doop. God de Heere echter schrijft brieven van een eeuwig erfdeel, eer wij nog geboren zijn, hecht ze aan de wand van ons hart bij onze geboorte, en bezgelt ze bij onze doop. Zullen wij nu, omdat deze brieven eerst dan leesbaar voor ons worden, wanneer wij in lichaams- en zielsnood, in aanvechting, kruis en tegenspoed komen, het beter willen weten dan God, en beweren, dat Hij dezelve eerst dan had moeten schrijven, als wij in de nood geraakten? Is het dan voor ons, als wij in zondenood komen, niet een verrassende vondst, om te lezen: *"Ik heb u gekend van moederslijf aan; van eeuwigheid heb Ik u liefgehad; dit heb Ik aan uw lichaam alreeds verzegeld in de Doop, waarmee u naar Mijn bevel gedoopt zijt"?*

II. Doch voor ditmaal genoeg van de troost, welke u uit uw eigen doop kunt putten; daarvan zal de Gemeente Gods een eeuwigheid lang onderling veel hebben mede te delen. Laat ons nu onderzoeken de troost, welken wij uit de doop der jonge kinderen, der kinderen der Gemeente, kunnen putten. De duivel werpt tegen de kinderdoop allerlei twijfel in het hart, en er zijn er maar al te velen, die aan zulke twijfel in hun hart plaats geven. Men ontziet zich niet de geschiedenis met de leugen in het aangezicht te slaan met te zeggen, dat de eerste Christelijke Kerk niets van de kinderdoop geweten heeft, terwijl men toch zeer goed weet, dat Justinus de Martelaar, die ten tijde van de Apostel Johannes geboren werd, betuigt, veel oude Christenen te hebben gekend, die als jonge kinderen gedoopt waren. Maar al is de een bedenking weerlegd, zo heeft men weer een andere. Dat is de ondank, waarmee het vlees Gods goedertierenheid beantwoordt. De jonge kinderen moeten niet aan de moederborst gelegd worden, omdat zij nog niet aan de moeder kunnen geloven; zij moeten eerst tot hun verstand gekomen zijn! Maar vanwaar is dan het verstand in zijn ontwikkeling, vanwaar de levenskracht, de wasdom, de liefde tot de moeder, zo niet juist uit de moedermelk? En van waar hebt u dan uw wedergeboorte, uw geloof, indien niet uit het Woord? "Maar", zo zegt men, "de kinderen verstaan er niets van, zij kunnen niet geloven." Moet dan God op uw geloof wachten met de doop, laat u dan vrij elke dag opnieuw dopen; maar waarom hebt gij u nog nooit grondig voor God verootmoedigd, om met een verbrijzeld hart te bekennen, dat, al hebt u ook al het geloof gehad, u nog nooit recht geloofd hebt? Want wie recht gelooft, die gelooft niet als een vrome aan

God, maar als een goddeloze en verlorene, die weet ook niets van zijn geloof, maar alleen van de genade van Jezus Christus. En deze genade, zou die niet op de jonge kinderen komen? De Heere heeft toch gezegd: "Laat de kinderkens tot Mij komen." U antwoordt: "Ja, de Heere zegende hen, maar Hij doopte ze niet." Zo moet dan datgene, wat de Heere zegent, niet met het zegel van die zegen bezegeld worden? U zegt al weder: Filippus sprak immers tot de kamerling, toen deze de doop begeerde: "Indien gij van harte gelooft, dan is het geoorloofd." Goed zo! en Filippus zegt daar geheel hetzelfde, wat de Heere tot zijn discipelen zeide: "Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zo zult u in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan"; en net zo sprak Hij van de zuigelingen en kinderkens, die Hij in zijn armen nam en aan zijn hart drukte: "Derzulken is het Koninkrijk Gods." Dit is dus van hart geloven: *Het Koninkrijk Gods ontvangen als een kindeken*; en wie het niet zo ontvangt, die zal er gewis niet inkomen. Wat mij persoonlijk betreft, naar de genade Gods, die op mij is, geef ik in een huisgezin, waar volwassenen en heel jonge kinderen zijn, dikwijls met mijn geest de voorkeur aan de zuigelingen en kindertjes. En dat waarom? In de volwassenen zie ik, ondanks de erkenning, dat ik uit God ben, zekere tegenstand tegen de genade leven en zich bewegen, en wel met allerlei arglistigheid en streken van de hoogmoed der eigengerechtigheid, daarmee staat de mens God in de weg. Dat is evenwel bij de kindertjes zo niet. Daarom welgelukzalig, die de God van alle genade dankzegt, dat Hij Zich over hem als over een kindeken ontfermd heeft, ja, Zich over hem ontfermd heeft als over een afgedreven lichaamsvrucht. Het bloed en de Geest van Christus, die het aan ons in de eerste kinderleeftijd in de doop bezegelen, dat wij afgewassen zijn van al onze zonden, werken ook, waar en wanneer zij willen, dat er geloof en wedergeboorte, waarachtige bekering en gerechtigheid des levens aan de dag komen, ja, zo gewis aan de dag komen, als zij in de Doop, ofschoon er niets van gezien wordt, de dopelingen dat alles toerekenen en schenken, wat in de hemel der hemelen voor de verlorenen en de in de dood liggenden alreeds bereid is vóór hun geboorte, op Golgotha, ja, van eeuwigheid. Wat daarvan zal gezien worden, blijve in de handen van de eeuwige Ontfermer, Die juist dat zalig maakt, wat het vlees voor verloren heeft geacht.

En nu ziet hier de troost voor u, die kinderen hebt, maar er niets ziet opkomen; hier de troost voor u, Gemeente Gods, voor uw zaad. Gij, die met God worstelt om de bekering van uw kinderen, en ook daarbij opzucht: "Gedenk niet de zonde mijner jonkheid", o, neemt toch de leer ter harte, welke God in zijn grote barmhartigheid van de Doop geopenbaard heeft!

De een onder u heeft een deugdzaam kind, dat zich goed gedraagt, maar het is tot hiertoe dood in zijn zonden, toont ook nog hoegenaamd geen spoor van bekering; de ander onder u heeft een goddeloos kind, dat de ouders grijze haar geeft! Wat moeten nu deze dode kinderen? Ach, mijn zwakke hart vraagt ook menigmaal zo, wanneer ik de kinderen der Gemeente onderricht. Blijven wij daaraan gedachtig op Wiens Naam zij staan, en houden wij aan met bidden en smeken tot de almachtige Heiland en grote Ontfermer. Gaan de kinderen verloren in hun onbekeerden staat, God heeft het Zijne gedaan, Hij heeft hun alles gegeven. Ook u, volwassenen, komen niet allen in de hemel; God zal nochtans goedertieren en rechtvaardig blijven. Maar wij, Gemeente, hebben grote en dierbare beloftenissen voor ons en voor ons zaad. Immers de Heere God in de hemel heeft het gezegd: "Ik wil uw God zijn en uws zaads God na u, dat is Mijn verbond, een eeuwig verbond", en dan behaagt het Hem wel eens aan menige ouders, die bekommerd zijn om het eeuwige heil hunner kinderen, met macht toe te roepen: "Al uw kinderen zullen van den Heere geleerd zijn", en: "De vrede uwer kinderen zal groot zijn", en: Wie is de man, die de Heere vreest? Hij zal hem onderwijzen in de weg, die hij zal hebben te verkiezen; zijn ziel zal vernachten in het goede, en zijn zaad zal de aarde beërven." Van dit verbond gaf Hij aan ons en aan ons zaad een teken en zegel in de besnijding van Christus, dat is, in de heilige Doop. Dat de Doop even hetzelfde Sacrament is als de Besnijdenis, en in de plaats der Besnijdenis gekomen is, blijkt ten volle uit onze tekstwoorden. Dat men dit niet zien kan. is niet de schuld der Kerk. Terwijl immers Paulus in deze woorden de besnijdenis, die met handen geschiedde, bepaaldelijk verwerpt, zo doet hij dat juist daarom, omdat de doop in haar plaats gekomen is. Het Sacrament, de verborgenheid, bleef evengeliek; de *vorm* slechts veranderde. Het Sacrament, zeg ik, bleef hetzelfde; immers wie besneden werd, was, voor zover hij in waarheid besneden was, in Christus besneden; de zodanige ging met Christus in de dood en in het graf; het vlees was afgesneden en met het vlees alle wandel naar het vlees; en het woord: "Ik zal uw God zijn", wekte de

besnedene op tot een nieuw leven der gerechtigheid en der kracht in de Heere HEERE, juist nu, waar het met hem een afgesneden zaak was geworden. Geheel hetzelfde geschiedt er in de Doop. Dat zegt de Apostel in onze tekstwoorden. Wij echter worden niet meer besneden, maar gedoopt. De besnijdenis was immers alleen voor de knaapjes, voor hetgeen mannelijk was; dat is een beeld van het Lam voor de zonde, hetwelk een mannetje moest wezen, een beeld Desgenen, van welke Jesaja zegt: zijn Naam is Wonderlijk, Raad, Sterke God; en evenzo: "Uw Maker is uw Man." Ook was de besnijdenis een bloedige handeling, en was het vergoten bloed een beeld van het bloed van Christus tot vergeving der zonden. Sedert Christus daadwerkelijk zijn bloed voor onze zonden heeft vergoten, heeft al het overige bloedvergieten een einde. Nu giet Hij echter Zijnen verworven Geest uit op alle vlees, op vrouwen zowel als op mannen, want immers wij zijn allen één in Christus. Hij giet water uit op het dorstige, en stromen op het dorre, opdat de wildernis zij in des Heeren ogen een gewaterde hof. Zo is dan het Sacrament één en hetzelfde; de vorm thans is overeenkomstig de vervulling aller beloften. De dopelingen der Gemeente moeten evenwel jonge kinderen zijn, evenals tot de besnijdenis kinderen, van acht dagen oud, zijn genomen geworden, dat was dus op een dag des levens, overeenkomende met de dag der opstanding van Christus. Waren destijds de jonge kinderen de Heere niet te jong, om van Zijntwege het zegel van zijn eeuwig verbond te ontvangen, zo moge hij voor zich toezien, die thans de Heere in de weg staat met te beweren: zij zijn nog te jong. De Heilige Geest laat het ons aanzeggen door Christus' Apostelen: "Uwe kinderen zijn heilig." Hoe zijn zij heilig, indien niet daardoor, dat zij in Christus geheiligd zijn! Wat zo in Christus geheiligd is, bijgevolg in het verbond Gods en in zijn Gemeente behoort, is van Godswege gerechtigd het teken en zegel van dit verbond te ontvangen. Ja, het kind is niet alleen gerechtigd, maar het moet dit zege hebben, het mag aan hem volstrekt niet worden onthouden, en dat uit kracht van Gods bevel: "Alle ziel, die niet besneden wordt", wie dus het Sacrament voor de jonge kinderen zowel, als voor zich veracht, "diens ziel zal uitgeroeid worden uit zijn volk." Daarom, u volwassenen, laat het u tot een staf in de hand zijn, en laat de duivel u deze troost niet ontroven: dat u dus, van moederslijf aan, in de doop het teken en zegel van Godswege hebt ontvangen, dat Hij u een genadige God zijn en blijven wil. Het spore u echter daartoe aan, om toch aan elke heerschappij der zonde de dienst op te zeggen, en u gans en al met lichaam en ziel te begeven onder de heerschappij van deze genade, welke u riep tot de erve der heiligen in het licht, toen u haar nog niet kende. Het wekke u op, u ouders, om bij de Heere aan te houden dat Hij zodanige belofte, waarvan u teken en zegel aan uw kinderen ontvangt, bij uw kinderen moge waarmaken en vervullen.

Gij kinderen echter, u jongelingen en jonge dochters, die nu tot uw verstand zijt gekomen, weet het, dat u in uw doop het eigendom van God en van Christus geworden zijt, dat u met de Geest der genade in deze doop verzegeld zijt. Daarom, voor zovelen u nog in de slaap uws doods ligt, zo waakt op uit de strik des duivels, buigt uw knieën in het verborgene, en bidt aldus: "Ach, mijn Heere en Heiland, als ik zo blijf, gelijk ik thans nog ben, zo ben ik verloren, want ik heb geen hart voor uw genade, van welke ik verneem, dat u die alreeds in mijn jeugd aan mij hebt willen verzegelen; maak u mij zo, als ik zijn moet; bekeer u mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt mijn God."

De God van alle barmhartigheid, Die ons niet alleen zijn woord gegeven heeft, om ons zijn genade te openbaren, maar ook nog, ten einde onze zwakheden te hulp te komen, de zegelen en onderpanden van zijn eeuwige genade geeft, hebbe door zijn Heilige Geest in van onze aller harten gewerkt, om Zijns lieven Zoons wil, dat wij Hem de eer geven voor alles, wat Hij voor ons en aan ons gedaan heeft en doet tot onze eeuwige verlossing; dat wij het toch geloven, dat Hij de Eerste en de Laatste is; dat wij het zoeken in zijn woord en bevel, en niet in onze vroomheid. Zo zij aan des duivels rijk aan alle zijden afbreuk gedaan, en zij gekomen het Rijk van onze grote Koning, Die voor ons en ons zaad als een klein Kindeken in de kribbe lag, en Die besneden werd ten achtste dage. *Hij hebbe de Gemeente en haar zaad gedoopt met de Heilige Geest en met vuur!* AMEN.